

Vikram Seth

## TÉVEDÉSBEN

Rád mosolyogtam, azt hittem, valaki  
Más vagy; visszamosolyogtál, és akkor megvillant  
Két idegen közt ott a könyvtárban valami,  
Ami egy szerelemhez tűnt hasonlónak. Szeretnél  
(Ha ez a helyes szó), mert úgy hitted, más  
Vagyok, mint aki vagyok. Lassacskán aztán  
Rájöttünk, hogy tévedésbe estünk már az első  
Pillantással, az első elhibázott mosollyal.

## A SZOBA ÉS AZ UTCA

Néhány gyors bár után  
Megállsz és rám nézel.  
Kevés közös óráink utolsója is  
Véget ért. Szabad vagyok.

Szabadon elhagyhatom a helyiséget,  
Tört akkordjait, fényét,  
Orgonavirágzás-illatát,  
Még ma éjjel másutt lehetek.

Menedékért küzdesz,  
Annak finom méltóságáért.  
Elérkezett az idő  
Kiűzetésemhez.

„Nem kísérlek ki.  
Remélem, megérted.”  
Csak a szád kételkedik.  
Hangolatlan kezed fogom.

Látom ifjabb bánatod,  
Mint vádolnak a szemeid.  
Nem adhatok fölloldozást,  
Te sem szolgálhatsz hazugságokkal.

De ne mondd, hogy békédet  
Tönkretettem, hogy fájdalmat hoztam.

Így történt, azt gyanítom,  
De nem lesz ismétlése.

Látsz az utcára kilépni.  
Caplatnak a kocsik. Igaz  
Tán, hogy könnyűléptű vagyok.  
Nem vagyok szerelmes.

De fél szívemmel mégis azt kívánom,  
Bárcsak – hogy mi ketten,  
Tudván, hogy válnunk kell,  
Egyenlően osztozhatnánk e tudáson.

Nagyváros, harsány és magas,  
A tavasz hús vajúdásában –  
Zsibbadtan zavar szét mindannyiunkat,  
Hadd veszítse el fullánkját a szerelem.

Egy taxi. Megfogod a kezem,  
Majd állsz, homlokod ráncolod.  
Sürgetlek, és mert követelem,  
Magadra kényszerítesz egy mosolyt.

## HEGYVIDÉKI VIRRADAT

Lezuhog hirtelen:  
Távoli lavina-zaj.  
Tűnik az utolsó csillag.  
Kéklő hó-özön sápad.

Mint árnyak, majd mint tömeg,  
Garhwal roppant hegyei  
Hágókkal, csipkéekkel  
Tornyosulnak Nepál felé.

Hízó köd tölti föl lejjebb  
Az erdős hasadékokat:  
Hegyvonalatok félszigetei,  
Cseppfolyós hó-tavak.

Tölgy, rododendron, fenyő,  
Cédrus – az éjből szabadulva  
Mind e konstrukcióba hátrál,  
Mely épp oly világtalan, amilyen fehér.